

ת"פ 4146/01/13 - מדינת ישראל נגד אלי אהרן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 4146-01-13 מדינת ישראל נ' אהרן
בפני כב' השופטת דבורה עטר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלי אהרן

הנאשמים

הכרעת דין

ראשית דבר

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") והפרעה לעובד ציבור, לפי סעיף 288א לחוק.

2. כעולה מכתב האישום ביום 26.12.12 בשעת צהרים, הגיע יוסי בר, המשמש כפקח בעיריית ראש העין (להלן: "**המתלונן**") לרח' שילה 36 והבחין ברכבו של הנאשם (להלן: "**הרכב**"), החונה שלא כדין.

לאחר שהמתלונן צילם את הרכב והחל במילוי דו"ח חניה פנה אליו הנאשם וצעק לעברו: "**אתה לא תרשום לי דו"ח**". בהמשך, התנפל הנאשם על המתלונן והכה באגרופיו בכתפו ובחזהו. המתלונן אשר סבל מכאב, פנה לקבלת טיפול רפואי.

בהמשך חטף הנאשם את פנקס הדו"חות של המתלונן במטרה למנוע ממנו להמשיך בכתיבת הדו"ח וניסה לקרוע אותו. כמו כן קרע הנאשם את הדו"ח בעניינו והשליך את הפנקס אל הכביש.

3. במענה לכתב האישום אישר הנאשם כי בעת הרלוונטית הגיע המתלונן לרחוב שילה בראש העין והבחין ברכב, שחנה שלא כדין. כמו כן אישר כי ביקש מהמתלונן שלא לצלם את הרכב. הנאשם כפר ביתר המיוחס לו.

הראיות

4. באשר לאירוע גופו, העיד מטעם המאשימה המתלונן ואילו מטעם ההגנה, העידו הנאשם וכן ישראל עוזרי (להלן: "עוזרי")

עדות המתלונן

5. המתלונן העיד כי הינו משמש כפקח מזה חמש שנים. את שארע תיאר כדלקמן:

"נסעת עם המנהל הישיר שלי, שהוא היה מאחורי עם הרכב ואני הייתי עם קטנוע של רשות החנייה. הוא רצה שאאכוף ברחוב שלו בהוראה שלו. תוך כדי שהגענו לעיריית ראש העין, הוא פנה שמאלה לכיוון בית העיריה ואני המשכתי ישר. ממש אחרי עשר-עשרים מטר הבחנתי ברכב שעומד בצומת במעבר חציה באדום-לבן. הסתכלתי ימינה שמאלה ולא היה אף אחד ליד הרכב. צילמתי 2 תמונות - צילמתי אתה רכב מקדימה ומאחורה והתחלתי ברישום הדו"ח. תוך כדי שאני מתחיל לרשום את הדו"ח, שמעתי צעקות ואני רואה אדם רץ אלי מתוך בית בצעקות "אתה לא תרשום לי דו"ח". הכיפה שלו נפלה מרוב ריצה והוא בא לכיוון שלי עם אגרופ מונף. אני שהייתי מופתע אמרתי לו "לא רשמתי לך דו"ח" והוא תפס אותי במעיל וניסה לחטוף לי את פנקס הדו"חות, תוך שהוא צועק "אתה לא תרשום לי דו"ח". הוא נתן לי אגרופים לחזה ובידיים, איפה שהוא יכל. בראש הוא לא ניסה, כי הייתי עם קסדה. בסוף, הוא הצליח לקחת לי בסוף את פנקס הדו"ח וזרק אותו על הרצפה. היה עוד איזה דו"ח אחד שתלשתי, הוא קרע אותו לחצי וזרק אותו גם על הכביש. הוא חזר אלי והמשיך לתקוף אותי. במקביל, אני קורא למנהל שלי שיחזור במירס. חשבתי שהוא עוד לא נכנס לפגישה. רציתי שיבוא לסייע לי כי הוא היה מטרים ספורים מהאירוע. הוא ראה שאני קורא למישהו במירס, אז הוא עזב אותי ונכנס לרכב. אמרתי לו שלא יעזוב את המקום כי אני מזעיק משטרה והוא תקף אותי - עובד ציבור. הוא לא הקשיב, הניע את הרכב ועזב את המקום. השלמתי את הדו"ח ורשמתי את כל מה שקרה בדו"ח הפנימי. התקשרתי למשטרה ואמרו לי להגיע למקום להגיש תלונה והבאתי להם את הכיפה שנשארה על הכביש וגם את הדו"ח הקרוע, כפי שהיה. החוקרת משום מה לא התייחסה לכיפה כמוצג ואמרה לי שאני יכול לזרוק את זה." (עמ' 17 לפרוטוקול ש' 22).

באמצעות המתלונן הוגשו התמונות שצילם ואשר תיעדו את חלקו הקדמי והאחורי של הרכב (1/ת-ו-2). כמו כן הוגש הדו"ח שלטענתו רשם בעת הרלוונטית (9/ת) ובו תיעד, בזמן אמת: "במהלך רישום הדו"ח רץ הנהג לעברי ותקף אותי באגרופים". בנוסף הוגשה הוראת התשלום שהופקה בהתאם לדו"ח (10/ת).

המתלונן שלל את גרסת הנאשם כי רץ לעברו על מנת למנוע ממנו מלצלם את הרכב. בהקשר לכך ציין המתלונן כי הרכב צולם עוד קודם לכן והראיה כי בתמונות, לא נראה איש בסמוך אליו.

עוד לדברי המתלונן, בשעת ערב, עת שהה בביתו, חש בלחצים בחזהו. מאחר ולא היה נהיר לו אם המדובר

בתופעת לוואי לאלימות שהפעיל נגדו הנאשם או שמא המדובר בתגובה של לחץ, מהאירוע, פנה לבדיקה רפואית בבית החולים. בעקבותיה הוברר לו כי לא נגרמה לו חבלה והומלץ על שלושה ימי מחלה.

6. במהלך החקירה הנגדית שלל המתלון כי פנה להתלון כנגד הנאשם במשטרה, על מנת לקדם פני תלונה שתוגש כנגדו, לנוכח נקיטת האלימות מצידו.

המתלון התבקש לפרט את מהלך הדברים וציין כדלקמן: "....הוא הגיע בצעקות ובתנועה מאיימת שהוא הולך להרביץ לי. כדי להרגיע אותו, שמתי את הידיים קדימה ואמרתי לו שאני לא הולך לרשום לו דו"ח." (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 15).

המתלון ציין בנוסף כי הציג לחוקרת שגבתה את הודעתו את הכיפה שנפלה מראשו של הנאשם, את הדו"ח שקרע וכן את הפנקס המקומט. ולא היה בפניו הסבר מדוע הדבר לא בא לידי ביטוי ברישומים שערכה. לא היה זכור למתלון האם הדו"ח הקרוע, נלקח על ידו בחזרה למשרד או שמא הותירו בידי החוקרת.

המתלון נתבקש להסביר הכיצד מצא לנכון לפנות לקבלת טיפול רפואי, חרף דבריו בפני החוקרת, כי אינו נזקק לטיפול כאמור. הוא השיב כי כך סבר באותה העת ואולם חש לחצים בחזהו, מאוחר יותר. עוד לדבריו, ביקש לעבור בדיקת א.ק.ג. על מנת לברר האם מקור הלחצים בחזה מחבלה, או מתחושות לחץ נפשי, בעקבות האירוע.

המתלון לא שלל כי הוגשה נגדו תלונה במשטרה, בעקבות אחת התלונות שהגיש. כמו כן אישר כי נערך לו הליך שימוע משמעותי בעקבות תלונה שהוגה נגדו בעיריה, אודות נקיטת אלימות כלפי מי מבני משפחת צפר. עוד לדבריו, המדובר היה באירוע של נקיטת אלימות כלפיו וכלפי פקח נוסף בעקבותיו אולם על משפחתו וכי התלונה שהוגשה נגדו במשטרה נסגרה. כמו כן אישר כי עשה שימוש בשוקר, תחת לעשות שימוש בגז מדמיע ואולם לא היה מודע לכך כי חל איסור לשאת שוקר וקיבל אודות כך התראה.

7. בחקירה החוזרת הבהיר המתלון כי לא עשה שימוש בשוקר אלא אך הפעילו מאחורי גבו על מנת להתריע. עוד לדבריו, עצם החזקת השוקר היתה לטענתם שלא כדין.

עדות הנאשם

8. הנאשם תיאר את שארע כדלקמן:

"האוטו שלי חנה מול הבית של אחי בצומת ומהאוטו באתי לזאת שגרה עם אחי, הפיליפינית, ראיתי

אותה בחוץ ובאתי לדבר איתה. דיברתי איתה בחוץ. היא סימנה לי שמישהו הגיע, היא לא יודעת להגיד משטרה - סובבתי את הראש וראיתי את הפקח. חציתי מיד את הכביש, מדובר בכביש צר - 6-7 מטר. חציתי ואמרתי לו שלא יעשה דו"ח ועמדתי בינו לבין האוטו. אני לא יודע אם הוא צילם או לא, אבל הוא היה באמצע פעולה של צילום או רצה לצלם וביקשתי ממנו והוא לא רצה ואני המשכתי לעמוד והוא ביקש ממני לזוז ולמרות זאת, המשכתי לבקש שלא יעשה את הדו"ח ולעצור את הצילום ושידבר איתי והוא היה כזה נועז, בכלל לא ראיתי מי זה, הוא היה עם קסדה. ביד שמאל, הוא דחף אותי ואני נפלתי מאיפה שעמדתי שם וכנראה מעדתי בגלל אבני השפה וראיתי שהמצב הוא לא נעים ואני התעשתי מייד, נכנסתי לרכב והלכתי." (עמ' 35 לפרוטוקול ש' 6).

הנאשם הוסיף ותיאר כי בעת שנחקר נטען בפניו אך בכלליות אם היכה במתלון באגרופיו. בהמשך הסכים לעריכת עימות עם המתלון ובעת שנערך הפנה את עורך העימות להבעות פניו של המתלון המעידות על אמירת דבר שקר. עוד לדברי הנאשם, מאחר ובתום העימות, נטען בפניו במפתיע כי היכה באגרופיו בבטנו של המתלון, סבר כי המדובר בחציית גבול וביקש להפסיק את העימות. בציינו: **"אני לא מכיר כל כך את החוקים ואם יגידו לי בבית המשפט שהפרעתי לעובד ציבור, זה אולי, אבל אם אומרים שאני הרבצתי לו או דחפתי אותו - לא היה ו לא נברא. הוא דחף אותי ואני מעדתי שם במדרכה ונכנסתי לאוטו והלכתי."** (עמ' 36 לפרוטוקול ש' 1).

בהמשך העיד הנאשם כי פנקס הדו"חות היה בידו האחת של המתלון והמצלמה בידו השנייה וכי דרש ממנו שיסור מדרכו ולהימנע מלהפריע לו לצלם את הרכב. עוד לדבריו, פתוחה היתה הדרך בפני המתלון לצלם אותו או את המסמכים שנפלו לטענתו על הכביש ואולם נמנע מלעשות כן. כן לדברי הנאשם נשרט ככל הנראה כתוצאה מהמסמכים שאחז המתלון בידו והראה את השריטה בעת חקירתו במשטרה, בחלוף מספר ימים.

הנאשם הסביר כי נמנע מלהתלון נגד המתלון במשטרה, מחמת ניסיון מר קודם עם תלונה שהגיש נגד עובדת עיריה אחרת בגין נטילת שוחד ואשר ניתן פסק דין נגדו, בסופו של יום, מחמת אי הגשת כתב הגנה. עוד לדברי הנאשם, ערך בירור מקיף אודות המתלון והוברר לו כי התלוננו נגדו גם בעבר, למצער ארבעה אנשים נוספים.

9. בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי לא שררה כל היכרות בינו לבין המתלון.

עוד אישר הנאשם כי הרכב חנה שלא כחוק ועל כן קמה למתלון הסמכות לערוך לו דו"ח. כמו כן אישר כי חלק מנהלי העבודה של המתלון כוללים צילום הרכב בעת מתן הדו"ח.

באשר לטענה כי הפריע למתלון במילוי תפקידו בעת שמנע ממנו מלצלם בכך שנעמד בתווך ציין הנאשם:

"ת. אולי. את זה בית המשפט יחליט. אני באתי לבקש ממנו שלא יצלם, לבקש ממנו שלא לרשום את הדו"ח. ירצה - ירצה. לא, לא."

ש. עמדת עם ידיים פרושות והסתרת את הרכב?

ת. לא עמדתי עם ידיים פרושות, אלא ביקשתי ממנו שלא יצלם, שלא יעשה לי דו"ח, שימתין וישמע אותי. אני לא במצב כלכלי שאני יכול לשלם דו"חות. אני לא במצב כזה.

ש. תסכים איתי שעמדת מול המצלמה?

ת. עמדתי בינו לבין האוטו. לא הסתרתי לו ואמרתי לו אל תצלם, עמדתי לדבר איתו ובתוך שנייה, הוא דחף אותי. הגעתי ורק דיברתי בתנועות ידיים פשוטות לבקש שלא יעשה לי דו"ח והוא היה אובססיבי לצלם, הזיז אותי וצילם. כל האירוע היה אולי 5 שניות. אני הייתי מצפה ממך... אומרים שנתתי אגרופים. אני מצפה ממך שתטפל בנושא הזה.

ש. אתה בהודעתך מספר שהלכת לכיוון שלו ועמדת מול המצלמה.

ת. בין הרכב.

ש. מה שקרה בפועל, שהוא בא ורוצה לצלם ובאת ממולו והוא הזיז אותך כדי לצלם - נכון?

ת. אמרתי לו לא לצלם, שלא יעשה לי את זה בבקשה והוא היה אובססיבי לצלם, הזיז אותי עם היד וצילם ואני נפלתי." (עמ' 39 לפרוטוקול ש' 18).

הוצגו לנאשם התמונות שצילם המתלונן (ת/7 ות/8) והתבקש להסביר הכיצד אינו מתועד בהן אם צולמו בעת שניצב בין המתלונן לבין הרכב. הוא השיב כי קיימת אפשרות שהמתלונן צילם את הרכב טרם הגעתו או לאחר שעזב את המקום.

הנאשם התבקש להסביר בנוסף, מדוע לא ציין בהודעתו במשטרה כי נפל ארצה או כי נחבל. לדבריו, ציין כי המתלונן דחפו ולא מצא חשיבות לציין כי נפל. ואילו את השריטה גילה רק בשלב מאוחר יותר.

הנאשם הופנה לתמלול העימות (ת/6) והתבקש להסביר את הדברים שהשמיע ואשר עמד על כך שיירשמו "עוד יהרגו אותו בסוף על ההתנהגות שלו, מה זה האלימות הזאת, לא אני לא מוכן, אני רוצה שזה יהיה רשום" (עמ' 16 ש' 8).

וכך השיב:

"לבית המשפט קשה להתרשם מהאדם שהיה פה, כשתגור אצלנו - ותשמע אותו. אני ראיתי ברחוב שבזי שבא פקח לבחור ברחוב ולא יודע מי התנהג טוב או לא טוב והרביצו לפקח אחר והוא אפילו לא התלונן במשרדים ולא שום דבר ואני מתעסק בעיתונות המקומית ודיברו על זה ולא כתבו מאיזו שהיא סיבה. ולכן, אמרתי שיכול להיות שמישהו יבוא לפקח הזה ויעשו לו אותו דבר. אני נתתי דוגמא על

הפקח ברח' שבזי, שהרביצו לו והוא ידע שהוא לא בסדר ולכן לא התלונן. המתלונן יודע שזה לא בסדר להתנהג כך לאזרח, הוא בן אדם אכזר ואתה מנסה לגונן עליו, במקום לבדוק את האישיות שלו ואם הוא צריך להיות במערכת לתפקד כך עם ציבור....

ת. זו מטאפורה, כמו שהזכרתי שהרביצו לפקח וזה חמור ולפני עשרות אנשים וכולם ראו וכולם יודעים וגם בעירייה ראו ושתקו. ואני לא צריך להגיד מגיע לו או לא מגיע לו, אבל הוא מתנהג בחומרה ולכן, סתם את הפה והלך. מה שהתכוונתי להגיד שהתנהגות של פקח שעושה מארבים לאנשים, יושב רגל על רגל ורק אדם יוצא מהרכב, הוא מצלם. יש ידיעות על הדברים האלה. הוא אמר פה שהוא הגיע לשיא של דו"חות שהוא נתן והוא גם האשים את המנהל שלו שמוביל אותם להוציא מה שיותר דו"חות.

ש. זה אומר שהוא בסדר ואומר שלא יכול שהוא יוציא דו"חות לפי מספרים שהמנהל שלו אומר.

ת. הוא מחייב אותו להוציא כמה שיותר וזו אחרת הבעיות והוא האשים את המנהל שלו בשימוע.

ש. אז, הוא יוצא טוב פה?

ת. לא, אם לדעתך שפקח צריך לעשות דו"חות או לשמור על שלום הציבור והסדר בכביש. היום בעירייה נוהגים אחרת." (עמ' 42 לפרוטוקול ש' 1).

עדות של עוזרי

10. עוזרי העיד כי היה עד לאירוע מתחילתו ועד סופו ותיאר את מהלכו כדלקמן:

"הבחור - אלי בא עם המכונית והחנה את המכונית שלו על פס אדום-לבן וניגש לשותפה של האח שלו, שהוא חי איתה - היא פיליפינית. הוא עזב את המכונית וניגש אליה כדי לדבר איתה משהו ואיך שהוא ניגש, בא הפקח וראה את המכונית באדום-לבן. איך שהוא בא צילם את המכונית, את מספר המכונית. הוא התחיל לעשות דו"ח - רפורט כדי לעשות לו קנס ולשים לו בשמשה. פתאום, אלי יצא מהפיליפינית, שהיא השכנה שלי וראה את הפקח שרושם לו דו"ח. הוא בא בריצה לפקח והתקרב אליו ממש במרחק של 5 ס"מ וביקש ממנו שירחם עליו, שלא יעשה לו רפפורט ויותר לו וממש ביקש תחנונים בפניו וכל התחנונים של אלי בפני הפקח לא עזרו ואלי ראה שהוא עקשן ולא מוכן לוותר לו, הוא רץ למכונית, הזיז אותה ונסע. הוא לא ידע שהפקח קודם לכן, צילם את מספר המכונית ואלי חשב, כנראה, שהוא יצא מהנושא הזה של הקנס, אבל לאחר שאלי נסע - הפקח עמד כמה דקות והתקשר בטלפון וזה מה שהיה. לא היתה אלימות או מכות ולא תקיפה ושום דבר אחר. אני ראיתי מההתחלה עד הסוף את הכל." (עמ' 49 לפרוטוקול ש' 19).

עוזרי אישר כי המתלונן אחז בידו מסמכים לעריכת דו"חות מכשיר טלפון וציין כי לאחר שהנאשם עזב את המקום, עשה המתלונן שימוש בטלפון. משנתבקש לציין האם הבחין בדבר מה הקשור למסמכים אלה ציין: "לא ראיתי

שקרה משהו פיזי, או התקוטטות או אלימות. לא היה משהו כזה. הם עמדו קרובים אחד לשני מרחק 5 סנטימטר משהו כזה והוא כל הזמן התחנן בפניו. לא היתה אלימות ולא אגרופים ולא מכות ולא נפלו לרצפה וכלום - שום דבר כזה." (עמ' 50 לפרוטוקול ש' 13).

עוזרי העיד בנוסף כי לא שררה כל היכרות בינו לבין הנאשם ומעולם לא דיבר עימו קודם לכן. עוד לדבריו, סיפר את שארע בזמן אמת לאחיו של הנאשם וכחודש עובר למתן עדותו התקשר אליו הלה וביקש ממנו להתייצב להעיד בבית המשפט.

11. בחקירה הנגדית התבקש עוזרי להתייחס לטענתו של המתלונן כי הנאשם רץ לעברו כשאגרופו מונף לעברו והאם המדובר בטענה שקרית ומנגד לגרסת הנאשם והשיב:

"הפקח שיקר... זה שהוא רץ - הוא אכן רץ לעברו, אבל לא עם אגרופ בידים שלו. זה לא נכון - זה הכל שקר. איך אפשר לרוץ כשהיד שלו באוויר. זה מוגזם.

ש. אתה אומר שלא היתה שום אלימות?

ת. לא היתה שום אלימות ושניהם עמדו אחד מול השני במרחק של 5 ס"מ. כדי לתת אגרופ, אדם צריך להיות במרחק של מטר להרים אגרופ אליו. הוא היה צמוד אליו והתחנן אליו.

ש. אז, אם הנאשם אומר בבית המשפט שהפקח תקף אותו - הוא משקר?

ת. אני לא ראיתי שהוא תקף אותו, אבל הוא לא תקף אותו. לא היתה שום אלימות - לא מצד הנאשם ולא מצד הפקח." (עמ' 50 לפרוטוקול ש' 31).

דין

12. אין חולק כי ביום 26.12.12 בשעת צהרים, החנה הנאשם את הרכב שלא כחוק, ברחוב שילה בראש העין. המתלונן, אשר בא בהגדרת "עובד ציבור", מתוקף תפקידו כפקח, הגיע למקום והחל לממש את סמכותו ולרשום דו"ח בגין כך. הנאשם ביקש למנוע ממנו לעשות כן ולצלם את הרכב, בקול צעקה רמה. נסיבות המוכיחות מאליהן, את כלל יסודות עבירת ההפרעה לעובד ציבור, המיוחסת לנאשם.

13. כתב האישום מייחס לנאשם בנוסף, כי תקף את המתלונן ועניין זה שנוי במחלוקת.

בהקשר לכך בפני, בסופו של יום, גרסת הנאשם השולל כל מגע פיסי מצדו כלפי המתלונן וטוען כי אך נפל קורבן לאלימות מצידו. אל מול גרסת המתלונן כי הותקף על ידי הנאשם ונאלץ לנקוט במגע פיסי כלפיו על מנת להרחיקו מעליו. שכן, עוזרי, אשר הובא לעדות מטעם הנאשם, שלל כי היה עד לכל מגע פיסי מצדו של מי מהצדדים כלפי האחר ועל כן לא היה בעדותו כדי להאיר את הנקודות שבמחלוקת.

14. כפי שיפורט עתה, מצאתי להעדיף את גרסתו של המתלון על פני גרסת הנאשם ושוכנעתי כי היה בה כדי לשקף את שארע לאשורו.

15. התרשמתי כי המתלון העיד באופן אותנטי, מבלי להעצים את חלקו של הנאשם באירוע ומאידך גיסא, מבלי לגמד את חלקו.

המתלון הגיע למקום באקראי, במסגרת עבודתו כפקח ולא שררה בינו לבין הנאשם כל היכרות מוקדמת. מהלך האירוע תואר על ידי המתלון במספר הזדמנויות. הוא הביא לידי ביטוי ספונטאני כי הנאשם הלם בו באגרופיו, כבר בדו"ח שערך בזמן אמת (ת/9). כמו כן פירט את מהלך האירוע בהודעה שנגבתה ממנו ביום האירוע, 26.12.12 (נ/1), בעימות שנערך בינו לבין הנאשם, ביום 1.1.13, (ת/3 ו-ת/6), בהודעה תחת אזהרה שנגבתה ממנו לאחר העימות (נ/2) וכן בעדותו בבית המשפט.

ב"כ הנאשם ייחדה חלק מהותי מחקירת המתלון וכן מסיכומיה, לשוני המהותי בין כלל הגרסאות, אשר הצביע לטעמה על התפתחות הגרסה והעיב על מהימנות המתלון. אולם לא ראיתי זאת, עין בעין עימה.

ערה אני לדקויות מסוימות בין הגרסאות עליהן עמדה ב"כ הנאשם. חלקן התייחסו לפרטים שבשולי האירוע, אשר אין בהם כדי לחתור תחת מהימנות המתלון, מניה וביה. דוגמת נפילת הכיפה מראשו של הנאשם, במהלך המרוצה לעבר המתלון.

חלקן האחר של הטענות נגעו לליבת האירוע ובעיקר לתיאור המילולי של מהות הפעולות בהן נקט המתלון על מנת להרחיק מעליו את הנאשם, לאחר שהלה הלם בו באגרופיו. בהקשר לכך הפנתה ב"כ הנאשם להודעתו הראשונה וכן לעימות במהלכם נקט המתלון בלשון "הדיפה". לגרסתו בחקירתו תחת האזהרה בציינו: **"הזתי אותו ממני מהבוקסים שהוא נתן לי"** וכן **"דחפתי אותו קלות עם היד רק שיזוז ממני ויפסיק לתקוף אותי"**. ולעדויות בבית המשפט בתארו הושטת ידיים קדימה על מנת להרגיע את הנאשם וכן החזקתו ביד אחת, תוך יצירת קשר עם הממונה עליו, באמצעות ידו השנייה.

מכלל הגרסאות עלה בבירור כי אין המדובר בסיפור מובנה ומדוקלם אלא בתיאור אותנטי של חוויה שנצר המתלון בזיכרונו והביאה לידי ביטוי מוחשי, במילותיו. חרף השוני המילולי ואופן ההתנסחות, עלתה תמונה ברורה, עקבית מהימנה באשר לנקיטת המגע הפיסי הראשוני מצדו של הנאשם כלפי המתלון, כשהוא הולם בו באגרופיו, על מנת למנוע ממנו מלרשום את הדו"ח ולהשלים את צילום הרכב. כמו כן באשר למגע הפיסי שנקט המתלון כלפי הנאשם, בתגובה לכך, שתכליתו מניעת המשך האלימות והרחקת הנאשם מעליו.

אכן גורל הכיפה והדו"ח הקרוע, לא נודע ולא נמצאה תמיכה לטענת המתלון כי הציגם בפני החוקרת, ברישומים שערכה. אולם כבר במהלך העימות תיאר המתלון את האופן בו נקרע הדו"ח על ידי הנאשם ואף ציין כי הובא על ידו למשטרה (ת/6 עמ' 8 ש' 20 וכן ת/3 עמ' 2 ש' 17).

עוד יצוין כי גם הנאשם לא שלל את עצם העובדה שהדו"ח נקרע. אלא אך ניסה להעלות הסבר הכיכד ארע הדבר, בהרחיקו עצמו מכל קשר לכך. בציינו: **"אולי כתוצאה מזה שהוא תפס אותי בחולצה והוא החזיק במקביל את הדוח זה נקרע לו, אני ממש לא חטפתי לו כלום"** (ת/5 עמ' 2 ש' 28).

16. ערה אני לכך כי בעת גביית עדותו טען המתלונן בפני החוקרת שאינו זקוק לטיפול רפואי. בעוד שבפועל, בשעת ערב, מצא לנכון לפנות לקבלתו. ואולם הסברו באשר לפשר הדבר, עומד במבחן המציאות. גם בעובדה שהבדיקה הרפואית לא העלתה כל ממצא אובייקטיבי, אלא קביעותיו של הרופא נסמכו על תלונותיו של המתלונן, לא היה כדי לפגום באמון שנתתי בגרסת המתלונן. מה גם שהלה לא טען מעודו באשר לחבלות חיצוניות שנגרמו לו כתוצאה מהאירוע.

17. באשר לנאשם, התרשמתי כי נמנע מלתאר את מלוא התמונה, מיקד את אור הזרקורים אך לחלקו של המתלונן וגרסתו כי בלא כל עוול בכפו, נפל קורבן לאלימות מצדו של המתלונן, לא זכתה לאמוני.

הנאשם היה שריו בסערת רגשות והרים את קולו (ת/5 עמ' 2 ש' 18) ושוכנעתי כי מניעת רישום הדו"ח היה בנפשו. בנסיבות אלה התקשיתי ליתן אמון בגרסתו כי עלה בידו לנהוג במשנה איפוק וכל פעולותיו התמצו אך בדיבור על ליבו של המתלונן למניעת רישום הדו"ח וצילום הרכב, חרף סמכותו של הלה לעשות כן. פעולות המקימות כשלעצמן, כאמור לעיל, את היסודות של עבירת ההפרעה לעובד ציבור, המיוחסת לו.

18. התרשמתי זו התחזקה ביתר שאת, מאופן התנהלות הנאשם בעת עריכת העימות. הוא גילה קושי בריסון עצמי, בקבלת מרותו של עורך העימות והפנמת כללי התנהלות העימות שביקש להחיל עליו ואף הפנה אצבע מאשימה כלפי עורך העימות, באשר לאופן ניהול העימות בלא כל סיבה נראית לעין. עניין זה בא לידי ביטוי גם במהלך שמיעת הראיות והשתקף בפרוטוקול. גם העמדה הקיצונית והלשון הבוטה בה נקט הנאשם כלפי המתלונן בעימות, בעת שתיאר כי התנהגותו עלולה להביא לכך כי מאן דהוא יהרגנו בעתיד, הצביעה על דפוס התנהלות כאמור, ביתר שאת.

19. התרשמתי כי הנאשם העצים את שארע מתחזקת גם מחוסר עקביותו. גרסתו כי נפל ארצה, בעקבות דחיפתו על ידי המתלונן, הינה גרסה כבושה, אשר באה לידי ביטוי לראשונה רק בבית המשפט ולו היה בה ממש לבטח היתה הנאשם זועק אותה במלוא פה בספונטאניות.

20. נכונה אני לצאת מנקודת הנחה כי השריטה שהציג הנאשם בעימות אכן נגרמה במהלך האירוע. זאת הגם שהעלה את דבר קיומה לראשונה רק באותה העת ונמנע מלתאר נסיבה זו, בעת חקירתו הראשונה. גם ההסבר שהעלה הנאשם לפשר הדבר, בציינו כי דבר קיומה של השריטה התחוויר לו רק בשלב מאוחר יותר לאחר האירוע, אינו יכול להתקבל, בעת שהנאשם נחקר לראשונה, לאחר המועד הנטען על ידו ורק בחלוף מספר ימים.

כן ייאמר שגם לשיטת הנאשם, נשרט שלא במכוון, על ידי פנקס הדו"חות שאחז המתלונן בידיו. על כן לא יהא בנסיבה זו כדי להטות את הכף בשאלה שבמחלוקת, לעבר גרסת הנאשם דווקא ויש בנסיבות בהן נגרמה, כדי

לעלות בקנה אחד גם עם גרסת המתלון.

21. הנאשם תיאר בפרוטרוט כיצד התחקה אחר עברו של המתלון ואת שהעלה בחכתו ולא חסך מילים על מנת להשחיר את פניו. ואולם כלל טענותיו נותרו בעלמא. בסופו של יום, גרסת המתלון, שהועלתה בלא כחל וסרק, בהקשר לגניזת התלונה שהוגשה נגדו במסגרת תפקידו, וכן באשר למהות ההליך המשמעתי שעבר ותוצאותיו, לא הופרכה.

22. גם העובדה כי הנאשם עזב את המקום בבהילות עם הרכב, בעת שהמתלון התקשר לממונה עליו, כמו גם העובדה כי לא פנה להתלון במשטרה כנגד המתלון ונדרשו פעולות על מנת לאתרו, מטות את הכף לעבר אימוץ גרסת המתלון.

כך אף באשר להימנעות בסופו של יום מהבאתה לעדות, של בת זוגתו של אחיו, אשר לטענת הנאשם היתה עדה לכלל המרחש.

23. ההגנה טענה בסיכומיה כי יש באי תיעוד השריטה שעל צווארו של הנאשם משום מחדל חקירה.

ההגנה טענה כאמור גם באשר לאי חקירת המתלון באופן מעמיק, על ידי החוקר תומר מלחן.

באשר למחדלי חקירה נקבע בע"פ 1645/08 פלוני נגד מדינת ישראל כדלקמן:

"טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את ביהמ"ש לבחון האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה והאם קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו. משקלו של מחדל החקירה ביחס למכלול הראיות נבחן באופן שהיעדר ראיה הנובע ממחדל זה מיוחס לתביעה ויכול לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר. עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמת הנאשם שתוצאתו זיכוי. נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין."

באשר לשריטה יצוין כי דבר קיומה בא לידי ביטוי מילולי בעימות.

טענת ההגנה באשר לאי מיצוי חקירת המתלון תחת אזהרה, נטענה בכלליות בלבד. ואולם בכל מקרה שאלה דומה התעוררה בע"פ 1645/08 פלוני נגד מדינת ישראל דלעיל ונקבע כדלקמן:

"אשר לאי-הצגת שאלות למתלון על הימנעותו מלגלות לשמשום את זהות היורה במועד מוקדם יותר, אין חולק כי בעדותו בבית המשפט נחקר המתלון חקירת שתי וערב בנושא זה וסיפק ההנמקות אשר הובאו לעיל. מקובל עליו כי הצגת שאלה זו בפניו בחקירתו המשטרתית היא בגדר עניין מתבקש. יחד עם זאת, סבורני כי החקירה בבית המשפט ריפאה נזק לכאורי זה"

עלה אם כן, כי אין בכל אחד ממחדלי החקירה להם טוענת ההגנה, ואף לא בהצטברם יחד, כדי לעורר ספק של ממש באשמת הנאשם.

סוף דבר

24. אני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ה, 15 ינואר 2015, במעמד הצדדים